

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

ANUL 59 Seria II-a Nr. 465 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 21 nov. 1956

CONSTANTIN LUCACI

La uzinele din Reșița cresc cadre noi

Tovarășe președinte a venit învățătoarea, știți care, și zice că vrea să vă vorbească, — spuse din pragul ușii cu un glas stingher, Nichifor, omul de serviciu de la sfatul popular deoarece știa prea bine că președintele nu se va bucura de această vizită.

— Iarăși Maria Dragnea? Ea crede că noi nu mai avem alte treburi mai importante.

Auzind vocea președintelui, învățătoarea intră în birou dându-l la o parte din ușă pe omul de serviciu, care după ce schiță un gest s-o oprească, se făcu nevăzută.

— Știu bine că aveți alte treburi, tovarășe Rareș. — Și luând o figură pe care o dorea solemnă îi spuse: — Îți vorbesc într-o dublă calitate...

Președintele începu să zimbească. Fața lui de obicei încrunțată, cu fruntea brăzdată de cute, se descreți. De cite ori auzise el cuvintele astea...

— În calitate de deputată și de învățătoare? Nu-i așa?

Maria era dezarmată. Rise și ea.

— Fac haz de necaz. Dar zău că nu mai merge. Ne facem de ris. Să vedeti ce mi s-a întâmplat aseară.

Plină de năduf învățătoarea îi povestește cum a ținut conferința în camera aceea strîmtă, singura destinată pentru activitatea căminului cultural. Maria încă nu ajunsese la jumătatea conferinței. Oamenii, deși stăteau cam

înghesuiți, erau atenți. Deodată din apropiere se auziră mugete. Oamenii din sală începură să ridă. Trebuie să amintim aici că lângă cămin e grajdul comunal...

Se auzi un ciocănit în ușă și numai decît în birou intră un om voinic, de vreo 50 de ani, îmbrăcat într-un surman negru.

— Vreau să spun ceva, tovarășe președinte...

— Așteaptă, bădile Cușmaru, nu vezi că sintem ocupați?

— ...Am discutat cu oamenii din circumscripția mea — reluă învățătoarea.

— Mata crezi, că bați din palme și gata căminul cultural. Sint multe probleme de rezolvat. Intrebă-l numai pe Filip — contabilul nostru...

Maria Dragnea dădu din cap și făcu cu mina un semn de alungare. „Nu-mi vorbi de el”. — El numai dă din nimeri și pomenește de forme

— Bun! Da' fonduri de unde? — replică președintele.

— Din autoimpunere — se repezi învățătoarea cu răspunsul gata pregătit.

— Dar trebuie să dorească și cetățenii.

— La mine în circumscripție totii sint de acord

— I-ai lămurit bine! — o necăii Rareș în glumă

— Spune și dumneata, biblioteca stă înghesuită într-un dulap neîncăpător. Altul mai mare nici n-ar avea loc. În aceeași cameră sint și cele 2 mese de șah. Să nu mai vorbim de ce se întâmplă cînd au repetiție corul sau echipa de teatru. Asta-i treabă? Aceeași cămăruță e și biblioteca — Maria număra pe degete — și sală de șah, și sală de repetiție, și de conferințe.

— Mai este o problemă. — Președintele se arăta tot mai interesat și începea să se gîndească serios la construirea căminului. — Ar fi bine dacă sătenii ar munci voluntar.

— La mine în circumscripție sint mulți care abia așteaptă să înceapă lucrul pentru cămin.

Rareș se uită lung la învățătoare. „La toate s-a gîndit fata asta”.

— Ne trebuie însă mai mulți oameni.

— Păi, tocmai despre asta este vorba.

CĂTRE PARTID

de Kiss Jenő

poet maghiar din R.P.R.

Ca cel pe care-s hainele-nghete,
Trecutul, înzăuat pe mine-l rup.
Domii și popli trențele spurcate
Prin bălți și -ngheț mi le-au lipit de trup.

Mi-ai fost aproape-atunci și mina ta
M-a ajutat cu dragoste și grije
Să-mi sfirtec zdreanța: pielea se crăpa
Iar chinul parcă mă-mproșca cu schije.

Mi-ai învălit apoi truditul corp
Ca-n halna omeniei — cu căldură
Stringindu-mi mina, mă priveai cum sorb
Fierbîntea libertății băutură.

Sint ani de-atunci, dar totuși îți voi spune,
Partidul meu, de clipele acele
Cînd am simțit durerea cum apune
Și-n ochii mei, atunci, luciră stele!

In romînește
de TUDOR GEORGE

PESTE O MIE CINCI SUTE DE GRADE

Amețitor de fierbinte-i metalul lichid.
In cupatoare temperatura e peste o mie cinci sute de grade.
Primul topitor adaugă masei de foc fosfor și var.
Metalul parcă ar clocoti.

totul vibrează, și aerul.

Gura cuptorului își amintește de soare.
Prin marele clocot, tot ce-i împrejur, pare de viață legat.
Pereții, schelele negre, sus, podul rulant, însăși cupatoarele
Totul e pătruns de încordarea grozavă ce precede un salt,
Și oamenii vin și se duc, și cu gesturile lor
Întrețin temperatura la care metalul cedează.

Aici

Simțim pe deplin
Cuprinzătoare, eroică, ne-nteruptă
Munca!

Aici

Numărînd în minte
Șarjele ce vor clocoti în aceste cupatoare
Revărsînd ca un torent

Pentru marile clădiri ale vieții viitorului
Metalul cu incandescență solară,

Aici —

Te poți gîndi și la comunism.

LEONIDA NEAMȚU

Învățătoarea și deputatul

Președintele și învățătoarea se întoarseră brusc spre cel care vorbise. În pragul ușii stătea Mihai Cușmaru care intrase fără să fie auzit. El e deputat în circumscripția vecină cu

a învățătoarei.

— Bine că-i și tovarășa învățătoarea aici — spuse Cușmaru înaintînd spre mijlocul camerei. — A fost frumos aseară la conferință, așa-i?

Cușmaru se uită la învățătoare, iar aceasta la președinte. Rareș dădu din umeri.

— Nu-s eu vinovat.

— Ni-i drag căminul — spuse Cușmaru. — Vasile, fecioru-meu, e la teatru. Mie îmi plac conferințele, mai ales cînd sint scurte și nu bat apa-n piua. Dar ce să mai lungim vorba. Am auzit că oamenii de pe ulița unde-i dumneaei deputată — și arată spre Maria — vor să ajute ca să clădim un cămin. Am vorbit și eu cu cei din circumscripția mea. Scrie-ne pe listă — mi-au spus — că vrem să lucrăm și noi voluntar.

— Ei bravo, atunci o să-l facem — exclamă președintele.

Învățătoarea se ridcă repede de pe scaun.

— Vă mulțumesc!

Rareș rise:

— Tot într-o dublă calitate, ca învățătoare și ca deputată? — Și-i strînse mina cu căldură de parcă ar fi felicitat-o.

C. ANDREI

PRINTRE INTELECTUALII
DIN SATELE HUNEDORENE

Am străbătut câteva sate din regiunea Hunedoara, interesându-mă de munca intelectualilor pentru ridicarea culturală a satelor.

În călătoria aceasta am întâlnit învățători și profesori inimoși, ca Ion Berca de la Simeria Veche, Ion Pinte de la Sîntandrei și alții, care folosindu-se de felurite forme, cum ar fi cercurile de citit, serile de clacă, repovestirile, dezvoltă gustul pentru literatură și-i fac pe țărani să îndrăgească cuvântul scris. (Foto nr. 1)

Drumul meu a trecut și pe la casa de cultură a gospodăriei colective din Sîntandrei, unde se muncea cu sîrguință: se aducea mobilierul, se făcea curățenie, se inventariu cărțile noi sosite. Casa de cultură din Sîntandrei va fi de acum un și mai puternic focar cultural. (Foto nr. 2)

Înainte de a părăsi gospodăria colectivă de aici m-am oprit într-una din sălile sediului, unde colectivștii și țărani muncitori ascultau cuvîntul unei învățătoare despre însemnătatea cercurilor agrotehnice, a căror activitate va începe în curînd. (Foto nr. 3)

Pe învățătorul Ion Berca, pe care la început nu l-am cunoscut decît ca responsabil al unui cerc de citit, mi-a fost dat să-l reîntîlnesc în timpul îndeplinirii unei alte acțiuni culturale. Pasionat de teatru, ca și de lectură, el conduce colectivul dramatic al căminului cultural din Simeria Veche, unde pune în scenă o piesă a lui Mihail Sorbul — „Toamna se culeg roadele”. În curînd, poate chiar pînă a nu intra bine în iarnă, artiștii amatori de aci vor culege și ei roadele străduinței lor. (Foto nr. 4)

Dealtfel, formațiile artistice ale acestui cămin cultural sînt obișnuite să culegă bogate roade, și nu numai toamna. Brigada artistică de agitație „Tot ce vede cîntă”, pregătită de directorul căminului cultural, Mănase Nemeș, a și „cules” nu de mult premiul II la concursul al IV-lea, fiind și laureată a Festivalului tinerețului regional din Petroșani. (Foto nr. 5)

Scurta mea călătorie m-a convîns că și prin aceste locuri, ca și în toată țara, intelectualii muncesc cu rîvnă și devotament pentru luminarea satelor noastre.

FOTOREPORTAJ de
ȘERBAN PAUNESCU

De vreo cîțiva ani, spre casa lui Ion Almăjan din Peretu își face drum un bătrînul tăcut, adus puțin de spate și pe care-l însoțesc negreșit două fete.

O dată intrați în încăperea pregătită după anotimp (vara răcoroasă, iarna încălzită), cei trei oaspeți își iau locurile cît mai aproape de masa la care se așează învățătoarea Georgeta Pătrașcu și așteaptă în liniște ca oamenii din cercul de citit nr. 34 să se adune. De obicei la cerc vin 14—16 membri. Uneori însă, cînd femeile calcă rînduiala hotărîtă de învățătoare și vin în aceeași zi cu bărbății lor, cercul ajunge să numere și 29 de membri. Oricum ar fi, totuși bătrînul Nae Rusu și fetele lui, Stelica și Mița, sosiți printre cei dinții, sînt nelipsiți, și învățătoarea îi socotește în rîndul celor mai sîrguincioși.

O vreme, Nae Rusu s-a mîncat greu cu abecedarul. L-a biruit în vreo trei sterturi de an. Pe urmă și-a trecut canonul la broșurile agrotehnice care apăreau după nevoile sătenilor. Ziarul a prins a-l desluși în al doilea an de alfabetizare.

La înființarea cercului de citit numărul 34, învățătoarea avea de limpezit sîngăcia în descifrarea slovelor, iar mai apoi unele întrebări de astronomie. În ultima vreme însă, ea trebuia să limpezească și alte probleme. Cît timp Ion Almăjan, Ion Chirea și Ion Cojocaru îi cereau deslușiri și se încontrau cu părerile asupra eclipselor de lună ori asupra apariției și dispariției astrilor cerești, învățătoarea se simțea încă în apele ei și-i lămurea după știința pe care și dînsa o dobîndise din cărți. Dar îndată ce oamenii au coborît pe pămînt cu îndreburile, îndată ce de la „umbre solare” au prins a se interesa de „umbrele floarei soarelui pe țarlaua întovărășirilor”, (floarea soarelui a crescut aici neobișnuit de înaltă și bogată în seminte) conducătoarea cercului s-a văzut nevoită să ceară și ajutorul oamenilor din comună, al agronomului, al președintelui de sfat, al președintelui noii întovărășiri agricole, al medicului veterinar Miron Cornea și al celorlalți învățători și profesori din Peretu. Așa au început să simtă responsabilii tuturor cercurilor de citit ale comunei nevoia cunoașterii problemelor la zi pe care oamenii se avîntau să le cerceteze și să le cunoască.

La cercul de citit nr. 12 condus de învățătorul Grigore Georgescu, s-a ridicat problema avantajelor dobîndite de țărani înscriși în întovărășiri agricole și apoi, mai concret, problema înființării unei noi întovărășiri agricole în comună. Imediat după aceea cercurile de

citit din Peretu au căpătat și fățișarea unor mici adunări oameni frămîntați de îndoială sau dorința înscrierii în noi întovărășiri.

Din cercul de citit nr. 3, condus de învățătoarea Buzduga Elena, cîțiva foști analfabeți azi iubitori ai cărții — au făcut cereri să fie primiți și dinșii noua întovărășire, condusă de Ștefan Ciocîltescu. Utemist Ștefan Papură, mijlocașul Ștefan Matei, Cornel Șună, fiul fruntașului recoltelor bogate Șună, s-au trecut pe rînd în întovărășire și astăzi, în acest cerc de citit, discuțiile în legătură cu întovărășirea sînt din ce în ce mai aprinse.

Vestea despre noii întovărășiți, membri ai cercului de citit numărul 3 n-a înfrînat să ajungă și la oamenii care fac parte din cercul de citit nr. 34. Așa a ajuns și la urechile bătrînului Nae Rusu. Și nu mică a fost bucuria învățătoarei Pătrașcu Georgeta, cînd zilele trecute, bătrînul, însoțit ca de obicei de cele două fete ale sale, i-a înmînat o foaie de hîrtie scrisă de mîna lui.

— Vedeti dacă n-am greșit vreun cuvînt, — i-a spus bătrînul zîmbind sîret. — Știți, nu se face ca un membru al cercului de citit să dea la primirea în întovărășire o cerere plină de greșeli gramaticale. Învățătoarea era cît pe ce să-și scoată creionul roș și să scrie pe ea, dîndă o veche de prîndere profesională, „foarte bine”.

GH. FLORESCU

„Cartea prin poștă”

Vă recomandăm următoarele cărți pe care le puteți obține direct contra ramburs de la librăria „Cartea prin poștă” din București, B-dul Șchitu Măgureanu nr. 6, Raionul Lenin:

P. Groza — Prin țara celor șase sute de milioane (Note de călătorie în China) E.S.P.L.A., 840 lei.

V. Alecsandri — Poezii populare. Col. „Miorița” — Ed. Tinerețului, 5 lei.

F. Vigdorova — Drumul în viață — (descrierea vieții Semion Karabanov, elevul continuatorului lui Makarenko). — Ed. Tinerețului, broșat 8,85 lei, legat 11,50 lei.

V. K. Mahova — Însemnările unei mame (Col. „În ajutorul părinților”). Ed. Didactică și Pedagogică, 4,60 lei.

D. Dumitriu — Organizația muncii și repartizarea producției în întovărășirile agricole de lucru în comun al pămîntului — Ed. Academiei, 2,10 lei.

A. G. Smidt — Embriologia animală, vol II — Ed. Agro-Silvică, 23,40 lei.

Bogdan și alții — Cartea stuparului, Ed. Agro-Silvică, 5,80 lei.

Plata se face la primirea cărților. Librăria „Cartea prin poștă”, procură cărți din toate domeniile. De asemenea, trimite la cerere material de informare gratuit.

Un răspuns nou la o întrebare mai veche

*Tovorașe Președinte
Subsemnatul Pîrveu Vasile
din comuna Costești-Vale Raionul
Titu respectos vă rog să bine
voiti omi aproba înscrisa mea
în înțelesul agriculturii și să ia
se în fața în satul Tomșani
Comuna Costești-Vale.
Vă înscris cu suprafața de
1 (unu) Hectar situat la frontiera
de la "Hășna" și "Ducii".
Solicit această înscris în urma
vizitei ce am făcut în URSS. în
dintindu-mă pe deplin de folosul
socializării agriculturii.
Trăiască lupta pentru
pace și producție!
Vasile M. Pîrveu*

*Tov. Președinte al Stat. Popular al
României
Costești-Vale 28 Oct. 1955.*

Nu puțini săteni întrebați de ce s-au înscris în colectivă sau întovărășire, arată că, după convingerea la care au ajuns ei „acesta-i drumul care duce la bunăstare“.

De aceea, când am aflat că Vasile M. Pîrveu din Tomșani, fruntașul fruntașilor recoltelor bogate pe țară, a durat — împreună cu alți vrednici consăteni de-ai săi — o întovărășire al cărei președinte a fost ales chiar el, mă cuprinsese curiozitatea: ce-l făcuse oare să intre în întovărășire? Neajunsurile? Și care anume? Căci gospodăria sa — pe care o văzusem cu doi ani în urmă — era în plină înflorire.

Pe atunci, în vara anului 1954, omul abia se mutase în casa cea nouă cu 4 odăi și o prispă mare. Casa abia zidită, pățul plin pînă sus cu știuleți, vitele suficiente la număr și bine îngrijite, Imi vorbeau de bunăstarea stăpînului lor. Și asta era în 1954, cînd Vasile Pîrveu obținuse doar 4.500 kg. de porumb boabe la hectar. Or, în anii ce au urmat, el a realizat la porumb și sfeclă de zahăr producții cu mult mai mari, producții record. De pildă, în 1955 a scos peste un vagon și jumătate de știuleți și peste 10 vagoane de sfeclă de zahăr la hectar. Iar în acest an, destul de secetos, el a depășit — la aceste culturi — de cîteva ori producția medie obținută pe raion, încît numai de la sfeclă de zahăr a avut un venit bănesc de peste 40.000 lei. Așa-

dar, o gospodărie de la an la an mai trainică, mai îndesată. Atunci de ce stăpînul ei s-a hotărît să-i sape alt vad?

Cum era și firesc, am plecat la Tomșani...

Ploaia începuse să cadă încă din zorii zilei. Măruntă, statornică, dar nu prea rece, ea venise la vreme pentru a astîmpăra setea ogoarelor proaspăt însămînțate. Oamenii, fiecare pe la casele lor, mulțumiți de ploaie și pregătindu-se de iarnă.

Tot acasă l-am găsit și pe tovarășul Vasile M. Pîrveu. Surprins, vru să aile de îndată ce pricină ne îndemna să batem drumurile Tomșanilor pe o asemenea vreme.

— Pricină întemeiată, tovarășe președinte — i-am răspuns noi. Vrem să știm ce v-a făcut să intrați în întovărășire.

— Adică, vreți să știți ce m-a făcut pe mine, Vasile M. Pîrveu, fruntașul cu producții record, gospodărie trainică și „vederi individualiste“, să pun zdrăvan umărul la înălțarea întovărășirii. Așa-i? — ne întrebă rizind.

— Da. Inșă cum de-ați ghi-cit?

— Nu sînteți primii care vreți să aflați acest răspuns... Aici, gazda noastră se opri zimbînd. Apoi se duse în odaia vecină, de unde veni cu un carnet. Il deschise, îl frunzări, se opri asupra unor însemnări, le citi...

— Ceea ce vă voi spune să știți că e adevărul adevărat.

Iși mai răsfoi carnetul, o rugă între timp pe Maria, nevastă-sa, să aducă nu știu ce pe masă, pofti pe cei cîțiva săteni ce intraseră în odaie să șadă pe scaune, sau pe pat, după care începu a povesti:

— Pînă mai acu' un an mă credeam omul ce și-a înfăptuit visul: pămînt aveam; știința pentru a lucra — cărți, agronomi — îmi era la îndemînă; sprijin din partea statului, de asemenea; nu-mi lipsea nici sănătatea, nici puterea de muncă. „Ce-și poate dori mai mult un

plugar?“ îmi ziceam deseori. Eram, cum s-ar spune, mulțumit...
Gazda noastră se opri din nou. Îngîndurarea îi acoperi fruntea.
— Și cum a fost cu berbecul acela de 160 de chile, nea Vasile? — se auzi o voce șugubeală.
Întrebarea îi readuse în față amintiri hazlii. Omul începu a rîde ușor și-și reluă din nou firul povestirii.
— Mulțumirea mea ținu pînă în toamna anului trecut, cînd am fost în Uniunea Sovietică...
— Statul l-a trimis — îl întrerupse unul din săteni.
— Am văzut în acele zile — își reluă vorba Vasile Pîrveu — Expoziția Unională sau „Orășul de pe altă lume“ cum îi mai spuneam noi pentru frumusețea sa de basm; am fost în cîteva colhozuri și sovhozuri. Abia a-

Reportaj de E. CHELBAȘU

colo mi-am putut da seama cît de rămași în urmă, în ale plugăritului, sîntem noi sătenii care ne spetim încă de unul singur; ne chinuam pe noi, chinuim și pămîntul.

Am văzut într-o gară de lingă Kiev — continuă el — niște șire mari așa cum pe la noi prin sat erau numai în vremea moșierilor. Credeam că sînt de paie. Apropiindu-ne înșă ne-am dat seama că-s stive de sfeclă de zahăr. Erau acolo sute de vagoane de sfeclă de zahăr aduse de colhozuri. Multe din ele scosesea o producție medie de peste 11 vagoane la hectar. Și aceasta nu de pe o jumătate de pogon — cam cît pun eu — ci de pe sute și chiar mii de hectare. Eram uluit. În viața mea nu văzusem asemenea a-vuție. Mă gîndeam cu stringere de inimă cît trebuie să se fi spelit colhoznicii pentru a scoate asemenea recoltă. Doar eram și eu cultivator de sfeclă. So-coțeam că de fapt colhozurile au fost nevoite să iasă, bunăoară la vremea prășitului, cu o armată de oameni. Eu, pentru jumă-

tatea de pogon pe care o aveam semănată cu sfeclă, fusesem nevoit să ies la sapă și cu nevasta, și cu copiii. Nu bănuiam cît de greșite erau socotelile mele; nu știam încă în ce măsură, în Uniunea Sovietică, mașina a înlocuit munca omului.

După cîteva zile de ședere la Moscova — spuse mai departe tovarășul Pîrveu — ne-am dus în vizită într-un colhoz. Aici se împlă pătania cu berbecul cel alb. Era mare cît un mîzat și avea pe el o lină albă de toată frumusețea. Cînd l-am văzut nu ne venea a crede. Și ca necredinciosul din poveste, am luat berbecul și l-am pus pe cîntar. Cît credeți că avea? 160 de chile! Colhozul avea sute de oi de rasă, zeci de cai mari cu care puteai ara și în țelină, vaci care dădeau cîte 30 litri de lapte pe zi, mii de hectare cu fel de fel de semănături. Iar oamenii — de loc trudiți. Roșii în obraji, vo-nici și veseli. Se vedea că greul muncii îl făceau mașinile...
— Și cît ați stat în Uniunea Sovietică?

— După calendar, o lună de zile. După învățătură, 10 ani. Căci m-am întors acasă alt om. Imi dădeam acum limpede seama cît de neputincioasă-i gospodăria mea și cît de multă trudă îmi cerea ea. Mi se stringea inima la gîndul nedreptății pe care o aducem pămîntului nostru, nouă înșine. Il ținem pe cîlcit, îl secătuim de vlagă, căci așa cum e risipit în petice și lișii, nu-l putem lucra după toate regulile științei. Și toate acestea pentru a putea rosti cu o mîndrie cam prostescă „pă-

mîntul meu“, și din „pămîntul nostru“ sau „gospodăria noastră“. Ne îndărătnicim să fim surzi și orbi la toate minunile științei vremurilor noastre pe care statul ni le pune la îndemînă; ne încăpăținăm a lucra ca pe vremea bunicilor.

Intr-un cuvînt — spuse tovarășul Pîrveu — vreau să fiu om al vremurilor noastre. Destul am stat de-o parte. Vreau să facem din întovărășirea noastră agricolă „Drum nou“ un adevărat drum care să ne ducă și pe noi, sătenii din Tomșani, la agricultura modernă, agricultura vremurilor noastre; la acea viață care va apropia atît de mult săteanul de orășean, atît în ceea ce privește traiul, cît și de carte și muncă.

In clipele de răgaz, președintele întovărășirii agricole „Drum nou“ din satul Tomșani, raionul Titu regiunea București, tovarășul Vasile M. Pîrveu, răsfoiește însemnările făcute cu prilejul vizitei în Uniunea Sovietică.

Vasile Pîrveu făcu. Tăceau și sătenii aflați în odaie. Omul vorbea simplu, cald și din convingere. Era în cuvintele lui multă încredere în puterea și vrerea omului de a-și schimba soarta.

Pregătirea viilor pentru iernare

Cultivatorii de vii au învățat din propria lor experiență că atunci cînd lasă via neîngropată peste iarnă sau o îngroapă numai pe jumătate, crezînd că iarna nu va fi prea aspră, se păcălesc rău. Totuși din păcate, și iarna trecută, au existat cultivatori care nu și-au îngropat viile. Degerînd, viile lor și-au pierdut coardele roditoare și ochii de pe ele și, din această cauză, au dat recolte foarte mici.

Spre a fi feriți de asemenea neajunsuri e bine ca podgorenii, în aceste zile de sfîrșit de toamnă, să dea toată atenția îngropării viilor, astfel ca pînă la venirea înghețului să fie îngropate toate viile, și nu la întimplare, ci după știință. Lucrarea aceasta se face aplecînd coardele butucilor de-a lungul rînderilor pe un pat de pămînt făcut cu sapa, și acoperindu-le apoi cu un strat de pămînt gros de 10-15 cm. Atît aplecarea cît și acoperitul coardelor trebuie făcute cu multă grijă pentru a nu rupe sau răni coardele și ochii.

În unele regiuni ale țării, cu ierni mai blînde și cu plantații de vii aflate pe coaste înclinate

către miază-zi, cum sînt cele de la Murfatlar, Tirnave, Dealul Mare, se recomandă numai mușuroirea butucilor de viță pînă la o înălțime de 35-40 cm. De asemenea este deajuns să se facă numai mușuroirea butucilor și la soiurile de viță de vie mai rezistente la ger, ca Băbească Neagră, Cabernet, Coarnă etc.

În vederea ușurării îngropatului, în unele podgorii, unde vițele sînt mai tinere, ca de pildă la Panciu, Odobești, Dragășani, se obișnuiește ca înainte de îngropat să li se facă viilor tăieri de ușurare. Această lucrare se face îndepărîndu-se o parte din coardele de prisos ale butucului, lăsîndu-i-se înșă, în orice caz, fiecărui butuc un număr de coarde de 2-3 ori mai mare decît îi este necesar pentru asigurarea unei producții bune în anul următor. Cu ocazia tăierii de ușurare se pot recolta și coardele trebuitoare pentru altoire în pepiniere.

Îndată după îngropatul viilor este bine să se facă arătura de toamnă în vii, la o adîncime de 22-25 cm. Datorită acestei arături pămîntul se aerisește mai bine și reține mai ușor zăpada

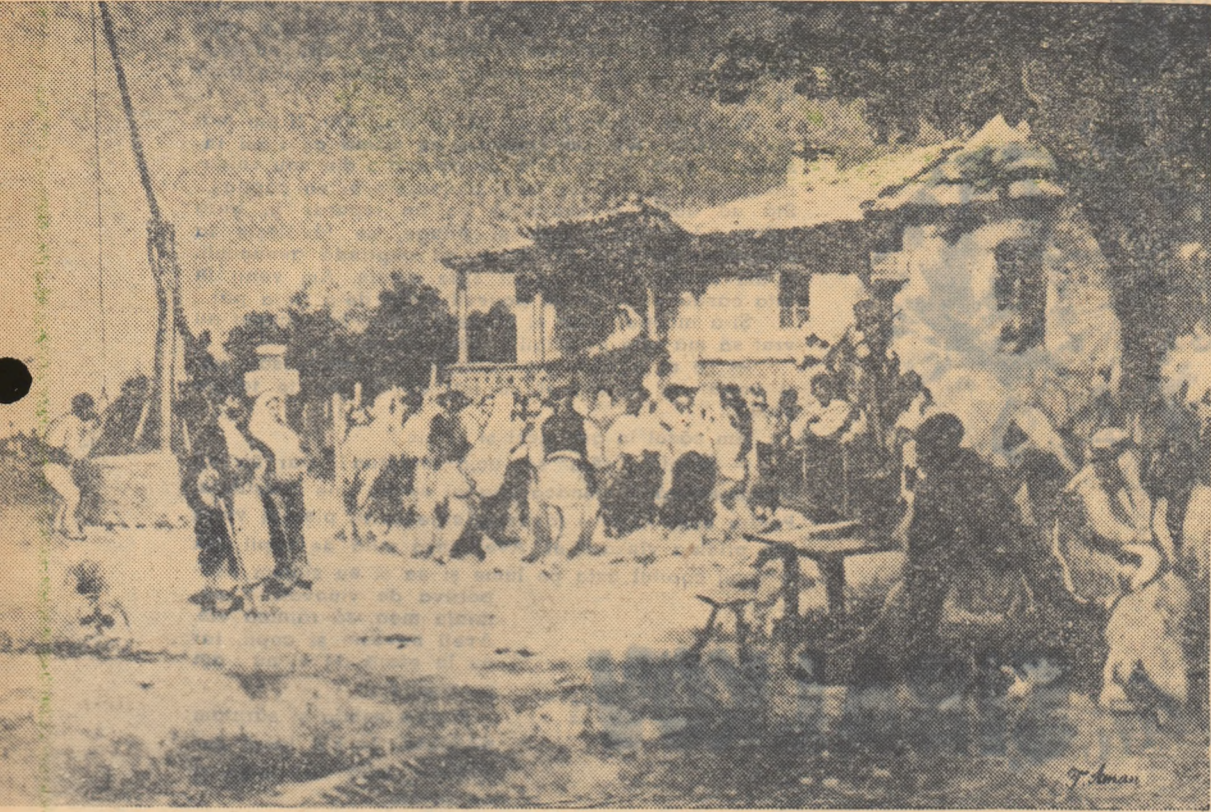
căzută. Astfel, la topirea zăpezilor pămîntul va avea apă din belșug. În același scop, în podgoriile de pe coaste e bine să se facă șanțuri sau valuri de pămînt de-a curmezisul pantei, pentru ca apa ce se scurge la suprafață să fie oprită și păstrată în pămînt.

Intrucît viile ocupă terenuri sărăcăcioase, este necesar ca la fiecare 3-4 ani o dată cu arătura de toamnă, să fie îngrășate cu gunoi de grajd, în cantitate de 30-40 tone la hectar. Țăranul muncitor Gheorghe Giogloman din comuna Nicorești, raionul Tecuci, de pildă, îngrășînd via și îndeplinind și celelalte reguli de cultură ale viței de vie, a obținut în ultimii ani producții medii de peste 10.000 kg. de struguri la hectar. Fiecare podgorean va putea obține astfel de producții, și mai mari chiar, asigurînd condiții bune de iernare viilor și îngrijînd viile științific.

Ing. GRIGORE GORODEA
din Direcția Viticulturii și Pomiculturii a Ministerului Agriculturii

Marin Săndulescu înmîinează președintelui cererea sa de înscriere în întovărășirea agricolă.

AMAN

Horă țărănească (pictură)

Prin Iașul cultural

scria
petul Va-
—
cu-
orât cu
și bor-
dite îm-
ictorii lui
sărăcia”...
și locurile—despre care ma-
scria aceste cuvinte pline de
ne arată astăzi cu totul alt-
ceate a culturii cunoaște
flu de viață. Vechile instituții
și cele proaspăt înființate
arate răspânditoare de lumină
mai largi pățuri ale poporului.
lor lucrează fâuritori de cul-
cunos condiții de creație
în trecut.

Bojdeuca lui Creangă casa scriitorilor

borim în vechiul cartier al
rului, aflat într-una din văile
lurilor pe care este așezat
o poartă, o mică placă atrage
recătorului: „Bojdeuca mare-
r popular Ion Creangă”. Aici
o bună bucată de vreme lscu-
er al slovei, dragul nostru

ul curții, o casă mică, refă-
ultimii ani. Un coridor îngust,
parte și în cealaltă cîlte o
Lumina pătrunde săracă
ochiuri de geam. Pe pereți,
găsește multe fotografii care
de Creangă la diferite vârste,
ale casei din satul Humu-
locurilor din Valea Ozanei,
petrecut copilăria.

l mai departe pe coridor, un
eschide o minunată pri-
dealul Șorogarilor. Imi
un tablou al pictorului Octav

ul roșietic al soarelui coboară
ropie de capătul drumului. Pe
acesta putrezit stau doi oa-
reangă, cu privirea ațintită
Șorogarilor, ascultă atent
pe care i le citește bunul
en — Mihail Eminescu.

Deal, buciumul sună cu jale”...

mari prieteni găseau clipe
trată desfătare sufletească în
acesta de ciment necăjiți, în
cărora trăia Creangă.

d bojdeuca, își via în minte
unui critic ieșean de pe vira-
ca, care — avînd înțelegerea
mbalsugată — perora despre
scru nu poate crea decât
cul gol și trăind în mizerie...
mai departe de umila bojde-
Creangă, aproape de centru,
Filiala Uniunii Scriitorilor din
amerele spațioase ale clădirii
demina scriitorilor ieșeni care
sc aici să discute, să dezbate
le creației lor. Scriitorilor ie-
au la dispoziție case de crea-
ia regiuni pitorești și unde

au asigurate cele mai bune condiții
de lucru

O mîndrie a orașului

Clădirea Teatrului Național este o
adevărată capodoperă arhitec-
turală. O dată ajuns la teatru,
pașii ți se vor îndrepta fără îndoială
spre muzeul aflat la etaj. O sală cu
numeroase vitrine și tablouri, unde gă-
sești strînse laolaltă documente din
trecutul glorios al acestui teatru, cu o
veche tradiție realistă, costume, foto-
grafii, manuscrise cuprinzînd piese de
teatru etc.

„În o epohă de străinomanie, la 1816,
am înființat un teatru de societate”,
scrie Gh. Asachi în „Gazeta de Mol-
davia”. Într-un timp cînd multe trupe
străine dădeau spectacole la Iași. Și
iată că a apărut un teatru în limba
vorbită și înțeleasă de popor. Repre-
zentatiile se dădeau în diferite case
boierești, iar printre actorii îndrăgostiți
de teatru îl aflăm pe Matei Millo și
Costachi Caragiale. Turneele prin țară

Reportaj de A. Croitoru

se făceau în condiții grele, actorii fiind
nevoii să suporte cheltuielile din buz-
narele lor și așa destul de goale. Spre
sfîrșitul veacului trecut, la 1896, Iașii
se împodobesc cu majestuoasa clădire
a Teatrului Național

... Un firii prelung vestește specta-
torilor începerea spectacolului. Sala,
altădată goală, gemă acum de lume:
alături de profesori cunoscuți stau
strungari, alături de studenți stau ține-
re țesătoare sau țărani veniți din sa-
tele învecinate. Publicul nou, entuzias-
t, constituie una din cele mai de seamă
cuceriri ale teatrului ieșean.

Actorii ieșeni organizează în fiecare
an turnee. Ei pleacă prin orașele și
satele regiunii, iar interesul și dragos-
tea pe care le-o arată cetățenii sînt
dovedite de însuși numărul mare al
spectatorilor. De asemenea îi găsim
pe actori în mijlocul echipelor sătești
de amatori cărora le îndrumă pregă-
tirea pentru concursurile artistice.

Din dragoste pentru artă, dintr-un
sentiment de adevărat și adînc patrio-
tism, cu colindat orașele Matei Millo,
și ceilalți din trupa lui, biruind grele
lipsuri. Urmînd această nobilă tradiție
scriitorii, actorii, compozitorii din Iașul
zilelor noastre desfășoară o activitate
bogată de înălțare culturală a maselor
largi. Strădania lor este răsplătită din
plin de stima și de prețuirea oamenii-
lor muncii.

In colțul pe care-l face strada,
pentru a urca dealul Copoului,
se află clădirea Bibliotecii Cen-
trale Universitare „N. Dălcescu”. În

rafturile ei se gă-
sesc o serie de o-
pere rare, printre
care un manuscris
al spătarului Ni-
colae Milescu de-
spre călătoria lui
în China și Si-
beria, scris la 1675, și un ma-
nuscrit al lui Ion Creangă despre
„Metoda specială a aritmeticii”, datînd
din 1864. Numărul volumelor din biblio-
tecă s-a dublat în ultimii ani, însă nu-
mărul cititorilor a devenit de patru ori
mai mare. În fișele bibliotecii înțilnești
din ce în ce mai multe nume de munci-
tori, elevi, tehnicieni, oameni de toate
profesiile, de cele mai diverse preocu-
pări.

Într-una din sălile bibliotecii am avut
prilejul să citesc o notiță înserată în
ziarul „Lumea” din 12 iulie 1933. Acolo
scrie: „Spre a se putea întreține uni-
versitatea, e nevoie de sacrificii, alit
din partea studenților, cit și a profes-
sorilor. În consecință, în anul școlar
viitor taxele de înscriere și reinscriere
în facultate vor fi mărite”.

Astăzi, mii de studenți, fii de mun-
citori și de țărani, împinzesc dimineața
drumul Copoului. Iată vechile ziduri
ale Universității „Al. I. Cuza”, ale poli-
tehnicii, iar peste drum clădirea nouă
a Institutului de științe economice și
planificare. Pornind mai departe și lă-
sînd în urmă frumosul parc al Copou-
lui vom ajunge la Institutul agrono-
mic...

Din diferite colțuri ale Iașului vezi
cupola Bibliotecii Centrale Universitare.
În august 1944, fasciștii, în retragere,
au minat biblioteca. Dar zidurile nu
s-au dărîmat, cărțile nu s-au prefăcut
în cenușă. Au venit ostașii sovietici și
au salvat clădirea. Pe unul din pereții
depozitului în care se află aproape un
milion de cărți și
reviste stă scris
pe rusește: Nu-i
minat — 22.8.44.
Semnează locotenentul
sovietic
Stefanov.

Iașul, unul din
primele orașe ale
patriei eliberate
de către Armata
Sovietică, și-a
dezvoltat în anii
aceștia o viață
culturală bogată,
demnă de glo-
riosa tradiție a
înaintașilor, ca și
de cerințele noi,
mereu crescînde,
ale zilelor noas-
tre. Comorile cre-
ate în zeci de ani,
îmbogățite necon-
tenit prin munca
oamenilor noștri
de cultură, sînt
puse la dispoziția
celor mulți. Ele a-
jută la făurirea
unei vieți mereu
mai luminoase în
țara noastră.

Roata morii

de AL. ANDRIȚO:U

Sînt prieten bun cu roata morii,
Fată roșie cînd vede zorii,
ea-i, în restul zilei fată neagră
tristă și beteagă de pelagră,
de aceea plînge și tot plînge
(în amurg cu lacrimi de sînge).

Roata morii, roata morii este
roată cu o jalnică poveste, —
ea mi-a tras trecutul meu pe roată
cînd eram plugar ce n-avea roadă,
cînd eram țaran fără pămînturi
ocărit de pioi, zbicit de vînturi.

Și cămașa mea mereu era
udă leorcă precum roata grea.
Fruntea mea de-atîta crudă trudă
ca și roata morii, era udă.
Cînd băteam poteca sau vreo pîrte
aplecat sub saci străini, priveam,
și-amețeam privind-o cum se-nvîrte
și pe cit priveam tot amețeam.

Domnule morar, cocotă fină
și pudrată zilnic cu făină
cu făină de înaltă spiță,
doamnă sprincenată morăriță,
domnișor urmaș stăpin la moară,
și surora lui, tu domnișoară,
prea stîmăți morari rotunzi, bogați,
parcă oasele-mi le măcinași
mai deunăzi, cînd sub roata morii
roboteam în rînd cu truditorii
în amare zile neguroase
cum curgeau făinile de oase!

Se duceau și iar soseau cocorii
pe cînd roata morii, roata morii
se-nvîrtea prin cețuri sau sub soare
udă, repede, amețitoare,
neagră, roșie și nesătulă.
la uiumuri — grină e destulă
la uium morare, cît mai ține,
din făina oaselor din mine.

Cînd domnia se stărma-n ciovrîrte
am citii atunci pe roata morii
minunate pagini de istorii.
Hei! Roata istoriei se-nvîrte
într-o zi cu mîndru curcubeu
am venit și eu
cu sacul meu,
într-o zi cu purpurie stea
am venit și eu cu grîna mea,
Am venit rîzînd, venit cîntînd
de pe noul meu bogat pămînt.
Folle-au picat din calendare
în zi sură și în zi albastră
și am mai venit în zi cu soare
lot la moară, dar cu roada noastră,
fremăta de bucurie ora
că-aduc roada noastră-a tuturor.

Se duceau, din toamnă, iar cocorii...
Sînt prieten bun cu roata morii
și cu apa-l clară de cleștar
și cu noul satului morar.

OCTAV BANCILA

Creangă și Eminescu (pictură)

Un document de uriașă însemnătate pentru cauza păcii

Acum câteva zile a fost dată publicității Declarația guvernului sovietic cu privire la problema dezarmării și a micșorării încordării internaționale. Acest important document face o adâncă analiză a actualei situații internaționale indicând cu deosebită limpezime căile de înlăturare a primejdiei unui nou război mondial.

Vinovate de înrăutățirea situației internaționale sunt cercurile imperialiste apusene, care au pornit atacul tihăresc — anglo-franco-israelian — împotriva Egiptului. După cum a dovedit-o cursul evenimentelor, aceleași cercuri imperialiste au urzit și pus la cale complotul contrarevoluționar împotriva Ungariei populare. Este limpede că omenirea s-a găsit în fața unui complot vast împotriva păcii și securității popoarelor, atât în Orientul Apropiat, cât și în Europa.

Protestul unanim al popoarelor i-a silit pe agresori să înceteze focul în Egipt. Complotul contrarevoluționar din Ungaria a fost zdrobit. Dar pericolul care amenință liniștea popoarelor n-a fost încă înlăturat. Trupele invadatoare se mai află încă în Egipt. Mai mult, Anglia și Franța, încălcând obligațiile pe care și le-au luat în fața lumii, nu numai că nu iau măsuri de retragere a trupelor lor din regiunile ocupate, ci fac noi concentrări de forțe în jurul Egiptului. Recurgând la cele mai mișcătoare calomnii față de Uniunea Sovietică, încearcă să revie politica „războiului rece”, să mențină și să mărească încordarea existentă.

O asemenea situație convine monopolistilor din S.U.A., Anglia și Franța, dornici să obțină câștiguri nemăsurate de pe urma comenziilor militare. În schimb oamenii muncii din țările apusene au de îndurat poveri tot mai mari de pe urma cheltuielilor de înarmare. Cele câteva zile de război s-au răsfrint în mod dezastruos asupra economiei Angliei și Franței. Închiderea Canalului de Suez face cu neputință aprovizionarea Angliei, Franței și altor citorva țări apusene pe o perioadă destul de lungă cu combustibil din țările Orientului Mijlociu. Lipsa de combustibil nu putea să nu aibă urmări și asupra situației politice și militare din țările occidentale. Pe bună dreptate se afirmă în declarația guvernului sovietic că, dacă Uniunea Sovietică ar avea într-adevăr intenții agresive, în actuala situație, atât de defavorabilă puterilor din Europa apuseană, ar putea să-și pună în aplicare scopurile militare care se pun pe seama ei, chiar fără a face uz de armele moderne de luptă.

Uniunii Sovietice îi sunt însă străine orice planuri militare de cetroplire. Ea nu are alte scopuri în afară de menținerea și întărirea păcii. Statul sovietic este interesat în făurirea unei vieți tot mai înfloritoare pentru

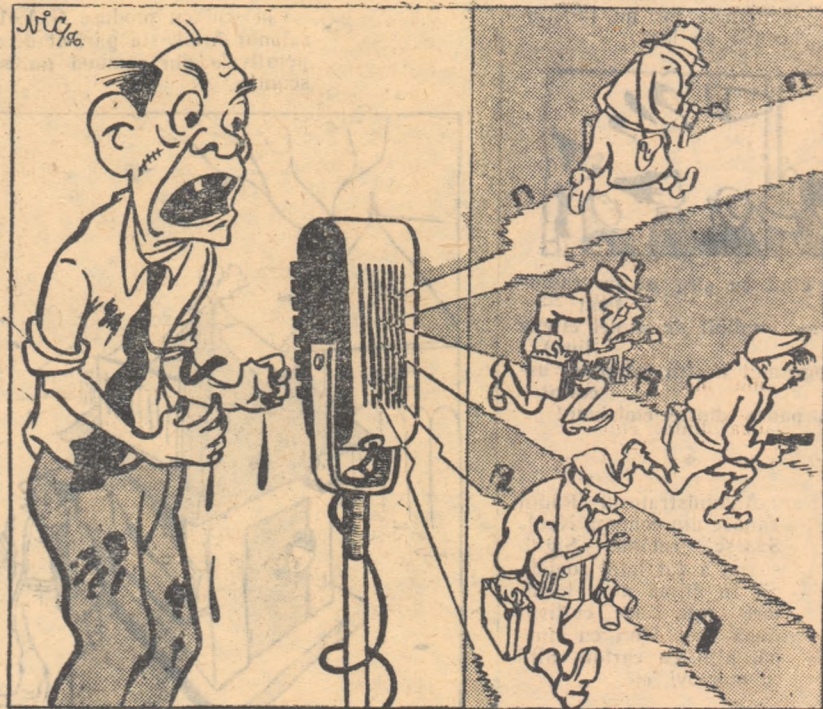
popoarele sale. Planurile statului sovietic sînt planuri de construcție pașnică. Or avîntul economiei, culturii și științei nu poate fi asigurat în condiții de război. Totodată, în Uniunea Sovietică nu mai sînt grupuri și clase care să dorească războiul pentru a se îmbogăți, așa cum se întimplă în țările capitaliste. În legăturile sale cu alte țări, statul sovietic se călăuzește după politica leninistă a coexistenței pașnice a statelor, oricare le-ar fi orînduirea lor internă. Adversară a războiului, Uniunea Sovietică depune strădanii, neobosite pentru ca orice neînțelegeri să-și găsească dezlegarea justă pe calea tratativelor.

Pe această linie, guvernul sovietic vine cu noi propuneri de însemnătate uriașă pentru pacea generală. Uniunea Sovietică cere reducerea în decurs de 2 ani a forțelor armate ale marilor puteri: U.R.S.S., S.U.A., China, la 1—1,5 milioane oameni pentru fiecare din aceste state; Angliei și Franței la 650.000 oameni, pentru fiecare stat în parte. În domeniul armelor atomice, propunerea sovietică cheamă la încetarea imediată a experiențelor cu armele atomice și cu hidrogen, la interzicerea totală a acestor arme și la scoaterea lor din armamentele statelor, în decurs de 2 ani. De asemenea, guvernul sovietic propune ca încă în anul viitor să fie reduse cu o treime forțele armate ale S.U.A., U.R.S.S., Angliei și Franței aflate pe teritoriul altor state; să se reducă considerabil forțele armate ale U.R.S.S., S.U.A., Angliei și Franței aflate pe teritoriul altor state; să se lichideze în decurs de 2 ani bazele militare străine de pe teritoriile altor state; să fie reduse cheltuielile militare ale statelor corespunzător cu reducerea forțelor militare; să se institue un control riguros asupra dezarmării, atât pe cale terestră cât și prin fotografii din avion în regiunile de staționare în Europa a forțelor N.A.T.O. și forțelor Tratatului de la Varșovia. Totodată, guvernul sovietic cere încheierea unui pact de neagresiune între țările participante la blocul N.A.T.O. și cele care fac parte din Tratatul de la Varșovia, considerată necesară convocarea unei conferințe a șefilor guvernelor U.R.S.S., S.U.A., Angliei, Franței și Indiei, precum și a unei conferințe a șefilor guvernelor tuturor țărilor participante la blocul N.A.T.O. și la Tratatul de la Varșovia și a altor țări.

Noile inițiative de pace ale U.R.S.S. au făcut în scurt timp înconjurul lumii și s-au bucurat de o caldă aprobare din partea popoarelor. Popoarele sînt martore ale unui fapt neobișnuit în situația internațională cînd un stat mai puternic decît oricînd, nu-și propune să folosească forța sa în alte scopuri decît cele ale menținerii și întăririi păcii în lume.

Emisiunile postului de radio „Europa liberă”...

În orașul München (leagănu hitlerismului) din Germania apuseană își desfășoară activitatea criminală postul de radio „Europa liberă”. Cercurile reacționare apusene acordă acestui post — fabrică a celor mai deșănțate minciuni — un rol deosebit în acțiunile provocatoare de subminare a regimurilor de democrație populară. În zilele contrarevoluției din Ungaria, postul „Europa liberă” s-a demascat și mai mult ca oficiu de calomnii, cuiabar de instigator și asasin.

Desen de NIC. NICOLAESCU

Prietenia dintre țările socialiste este de nezdruincinat!

Moscova a găzduit între 15 și 18 noiembrie delegația C.C. al P.M.U.P. și a guvernului Republicii Populare Polone, care a dus tratative cu delegația C.C. al P.C.U.S și a guvernului Uniunii Sovietice. Desfășurate într-o atmosferă de adevărată frățescă, tratativele s-au încheiat cu succes, întărind prietenia dintre poporul sovietic și cel polonez.

Schimbul rodnic de păreri și-a găsit oglindirea în declarația comună a celor două delegații. Declarația arată că au fost discutate alți probleme care privesc situația internațională, cit și probleme legate direct de relațiile dintre U.R.S.S. și R.P. Polonă. Luînd în discuție unele probleme internaționale deosebit de actuale, cele două delegații au ajuns la un punct de vedere comun. Astfel, ambele părți condamnă agresiunea anglo-franco-israeliană împotriva Egiptului și cer să fie retrase imediat orice trupe străine de pe teritoriul egiptean. Atît Uniunea Sovietică cit și Polonia găsesc cu totul anormal că o țară atît de mare ca Republica Populară Chineză nu și-a ocupat locul ce i se cuvine la O.N.U., datorită opoziției cercurilor imperialiste. U.R.S.S. și R.P. Polonă vor face și în viitor tot ce le stă în putință pentru a obține restabilirea drepturilor legitime ale R.P. Chineze în O.N.U. De asemenea ambele părți vor acorda sprijin guvernului revoluționar muncitoresc-țărănesc din Ungaria care-și pune drept țel dezvoltarea democrației socialiste și întărirea colaborării frățesci cu celelalte țări socialiste pe baza deplinei egalități în drepturi și respectării suveranității de stat.

Declarația comună subliniază atenția ce o acordă cele două delegații pentru destinderea actualei situații internaționale. Uniunea Sovietică și R.P. Polonă nu-și vor precupeți eforturile în vederea

rezolvării problemei dezarmării în interesul popoarelor, în interesul păcii.

Discutînd relațiile actuale dintre statele sovietic și polon, cele două părți au subliniat importanța declarației guvernului sovietic din 30 octombrie 1956 care pune bazele dezvoltării și întăririi prieteniei între țările socialiste. În ceea ce privește colaborarea economică dintre cele două state, Uniunea Sovietică s-a declarat de acord să livreze, pe credit, R.P. Polone în anul viitor 1.400.000 tone de cereale. Guvernul sovietic a declarat de asemenea că va acorda Poloniei un credit pe termen lung de 700.000.000 ruble.

În timpul tratativelor cele două părți au luat în discuție și problemele legate de staționarea temporară a unităților sovietice pe teritoriul Poloniei. S-a ajuns la concluzia că interesele Poloniei, ale securității ei și a altor state europene față de primejdia militarismului german, fac necesară în actuala situație internațională staționarea temporară a trupelor sovietice pe teritoriul Poloniei.

Au fost luate de asemenea în discuție și alte probleme care interesează cele două țări. În toate problemele examinate s-a ajuns la înțelegerea convenită, ca între două țări frățesci, socialiste.

Tratativele de la Moscova au așezat pe temelii și mai puternice prietenia sovieto-poloneză. Cercurile imperialiste, care nutresc gîndul nebul de a rupe legătura frățescă dintre țările socialiste pentru ca apoi să le poată lovi cu mai multă ușurință pe fiecare în parte, își văd planurile date peste cap unele după altele. Prietenia dintre țările socialiste nu poate fi zdruincinată, oricît s-ar zbate cercurile imperialiste. Popoarele din țările Europei răsăritene, între care și poporul nostru, prețuiesc ca un bun de cel mai mare preț prietenia cu popoarele Uniunii Sovietice.

BARBARIILE IMPERIALIȘTILOR...

Ziarul londonez „Daily Express” a publicat recent această grăitoare fotografie înfățișînd distrugerile sălbatice săvîrșite de trupele agresoare anglo-franceze la Port-Said.

Epigrame

Locuitorii din Albești și Vinători, raionul Sighișoara, se pling că stațiile de amplificare din comunele lor nu funcționează de loc.

De cind cu sirg ne-am radioficat —
(S-au implinit de-atunci citeva luni)
Programul nostru cel mai ascultat
E... pauza dintre emisiuni!

Administratorul Rădul Tănase din comuna Noul-Săsesc, raionul Sighișoara, a dat lotul zootehnic în dijmă unor locuitori care l-au cultivat după plac. Unii cu cne-pă, alții cu cartofi, alții cu morcovi, etc.

Dijma „tip Noul-Săsesc”
E menită, cum socot,
Să transforme bietul lot
In... ghiveci călugăresc.

N. CULCEA

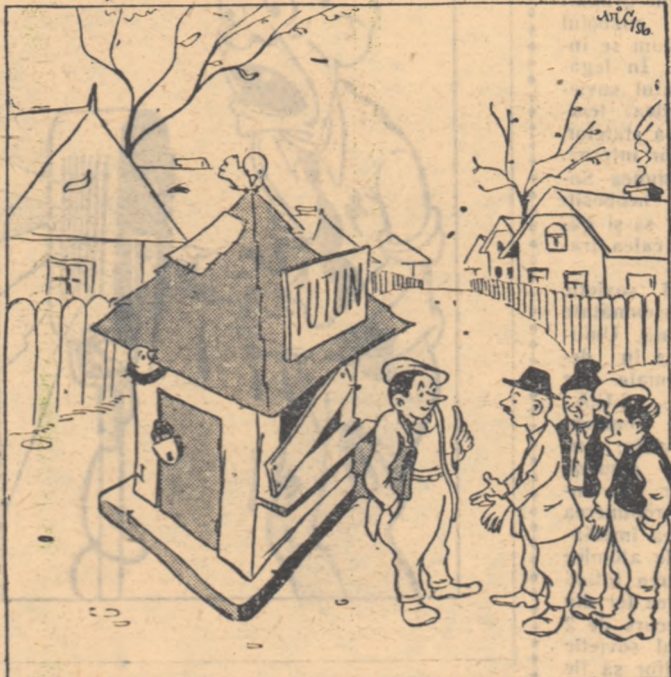
Tov. Constantin Popa, agentul oficiului P.T.T.R. din comuna Poșta, raionul Tulcea, împarte rar și cu întirziere corespondența.

Agentul nemergind la timp cu poșta,
Merg abonații singuri la Oficiu;
Așa se-ntimplă în comuna Poșta,
Cind neglijența merge din... oficiu!

Satiră și UMOR

Chioșcul cu produse C.A.M. din comuna Macea, raionul Arad, stă părăsit de mulți ani, iar la cooperativele din comună nu se găsesc decit țigări scumpe.

— V-am mai spus, aveți puținică răbdare...
— Dar de uode răbdare, dacă nu-i tutun?
(Desen de NIC. NICOLAESCU)

Cleveteala

Caută lelițele
Să descurce ițele
Și le bat gurițele
Cum bat niște melițe.
— Naiba să-l împielite!
Nu-l mai înțeleg și pace!
De-unde are bani de-și face
Tot ce vrei și-alta zestre?
Asta-i cheslie cu poveste!
— Ieri și-a luat și mobilă
Și-ncă de-aja „nobilă”
— Și să vezi și toalele...
— De-unde ia paralele?
— Eu vă spun, suratelor,
Banu-i dat păcatelor!
Poate s-o fi apucat
De furat pe-aici prin sat...
Cleveteau așa... Deodată
Tractoristul se arată.

Inlemnind cu toatele
Iși tot dau cu coatele.
— Ia ascultă, tinere!
De vrei să-mi fii ginere,
Spune-aici, din fir-a-păr,
Tot, intregul adevăr!
Scoți la bani de nu mai poți.
Păi de unde îi tot scoți?
Nu cumva banii peșin
Li cam iei de prin vecini?
Dar flăcăul — măi să-l bată!
Le făcu să-nghită-n sec,
Cind din buzunar, îndată,
Scoase un carnet de... C.E.C.

PETRE POPA

Stan Pățitu!...

Măi fraților, eu așit vă slătuiesc: pregătiți din vreme adăpost bun și nutreț pentru vite. Altminteri e de rău. Eu sînt Stan Pățitu. Știți voi ce am pățit mai an?

— Ce-ai pățit nea Grigore?
— sare de colo un tinerel venit dintr-un sat vecin.
— Așa e, că tu nu știi, măi flăcăule! Rău am mai brodit-o anul trecut. Ascultați: Imi spune Maria, nevastă-mea, la începutul lui noiembrie 55:
— Bărbate, grajdul pentru vite are nevoie de niscaiva circipuri, reparații. Să ne grăbim. Uite, bate iarna la ușă!

— Să bată — îi răspund eu.
— O să ne facem că n-o auzim și n-o să-i deschidem. Mai e vreme pentru grajd.

Trece cit trece, și iar mă zo-rește nevastă-mea, că să punem la punct grajdul.

— Măi Grigore, să-l reparăm cit e încă timp frumos. Vorba ceea, „nu lăsa pe mine, ce poți face azi”.

— Ai dreptate, nevastă. Iă-săm pe poimîne... Săptămîna asta n-am chef!

Și uite așa s-a dus o zi, s-au dus două, s-au dus zece, s-au dus douăzeci de șindriile de pe acoperiș. Cind am văzut eu blestemăția asta, mă îngălbenii și oftai:

— Mario, imi vine să mă apuc cu miinile de cap!

Face ea:

— Mai bine apucă-te cu mî-nile de acoperiș, poate îl o-prești să nu-l mai ia ploile și vîntul. De două luni îți tot dau ghes, și tu parcă dormi.

— Ei acum, fiindcă tot nu-i acătării adăpostul, nu mai e grabă. Să așteptăm să se ridice vremea. Dealtfel am auzit c-o să fie iarnă caldă!

Ce e drept, iarna a fost caldă, numai zăpada a fost rece. In curte, zăpada era înaltă cit un stat de om, in grajd cit un stat de vită. Și au pătruns in grajd prin spărturi, prin ușă, prin toate părțile, dijamai nă-meți, de-a trebuit să scot vitele afară... Cu nutrețul, la fel s-a întimplat. Aminam pregătirea lui, cu săptămîniile. Cind imi amintea nevastă-mea, îi răspundeam giuimind:

— Nu poteni de nutreț in fața vitelor, că cine știe, or în-țelege și se supără pentru că nu le purtăm de grijă...

Noroc că ele n-au înțeles, și nu s-au supărat de fel. Abia

prin iarnă au început să se su-pere. Mugeau a dojană că am datoriat să le țin pe masă și casă... Trebuia, dar de unde nutreț, cind nu-l pregătisem din timp! Și slăbeau vitele, să-racele.

Erau sleite de puteri. Citeam in ochii lor că le e foame de nutreț.

— Și ele?

— Și ele citeau in ochii mei că n-am. Apoi, după ce-am terminat de citit, am început să umblu prin vecini după impru-mut.

— Pentru ce nu ți-ai pregă-tit nutreț, măi Grigore? — mă luau dinșii la zor.

— Am întirziat. Așa e cind te iei cu vorba...

— Mai bine te luai cu trea-ba! — mă dojeneau ei...

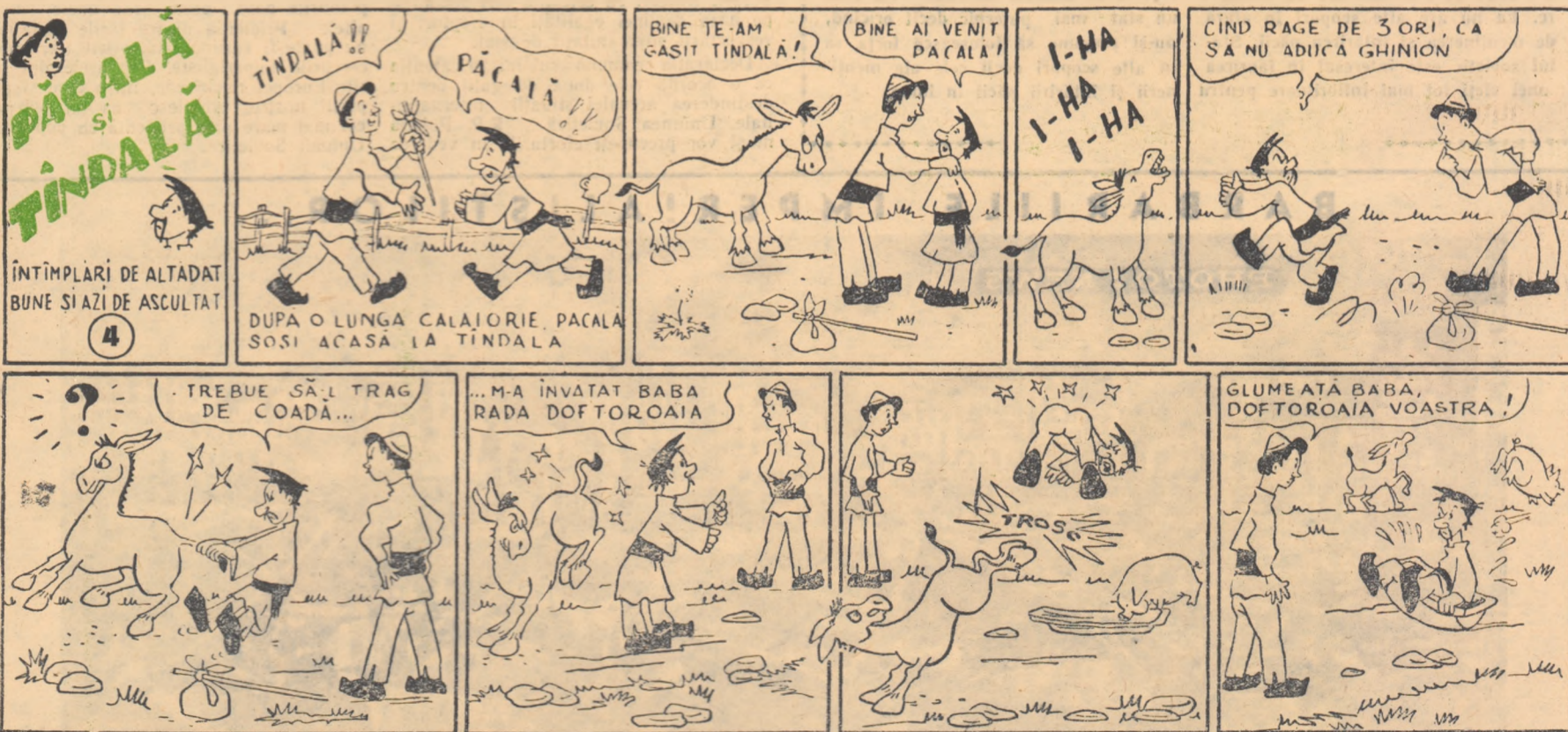
Și ca să inchei, oameni buni, cind prinse a se topi zăpada, se topiseră aproape și boulenii mei. De aceea, eu așit vă spui: dacă vreți să nu pățiți ca mine, să nu faceți ca mine!... Fiindcă nici eu nu mai fac ca mine!... Anul ăsta mi-au ven-it mințile la cap.

I. AVIAN

Mic dicționar

LUMINĂ: ceea ce l'psește cu desăvîrșire pe drumurile, de alt-fel prost întreținute ale comu-nei Mislea, regiunea Ploesții. Deși comuna este in întregime electricată, țărani muncitori nu pot beneficia de această binefacere din cauza unor pîr-dalnice de becuri ce lipsesc de pe stîpi.

Iată o problemă in care cei in drept trebuie neapărat să facă... lumină.

(Desen POSA)